



FOLKLORNÍ OSLAVY

Oldšava si připomene 10. výročí, Nivnička žije dvakrát tak dlouho!



STRKANICE V BÁNOVĚ

Házenkárky Bohunic měly po výhře v Bánově konflikt s fanoušky domácích

DOBŘÝ DEN

s KURYREM

neděle 5. listopadu 2012 | ročník XV | číslo 45 | www.dobryden.cz

Nivnička oslaví dvacet let

Sázím na to, aby nám spolu bylo dobře, říká Vlastimil Ondra

NIVNICE ■ Kdo by se nadál, že folklorní soubor Nivnička rozdává radost už dvacet let! Své jubileum oslaví v sobotu 10. listopadu v 17.00 v nivnické Besedě. V programu vystoupí současní i bývalí členové Nivničky a bratrské soubory Malá nivnička, Malučká nivnička, Muzikaša a CM Mladí Burčáci.

Pro diváky je připraven zajímavý program rozdělený do dvou bloků. „V prvním se představí členové, kteří do souboru v současnosti pravidelně chodí. Ve druhém pak bývalí členové a přátelé, kteří mají k Nivničce volnější vztah,“ říká Vlastimil Ondra, učitel a neúnavný folklorista, jenž Nivničku společně s kamarády založil a od svých devatenácti let vede.

I když o tom nerad slyší, dvacáté výročí souboru je odrazem jeho

nekonečné práce, kterou rozděljuje kromě rodiny také do Malé nivničky, Malučké nivničky, dospělácké Nivničky, dětské nivnické muzičky Muzikaša, bánovského souboru Kuřátko a mužského pěveckého sboru Boršičané.

Před deseti lety

Když jsem si před deseti lety s Vlastimilem povídala o vedení souboru, přístupu k dětem v rodině, ve škole i v kroužku, cítila jsem, že to chce dělat jinak než všichni okolo. Pro Vlastikovy tanečnický a tanečnické neexistuje, aby všichni na pódiu vypadali stejně. Říká, že se v tanci i ve zpěvu musí odrážet povaha i momentální rozpoložení člověka. Tehdy jsem mu předpověděla, že to nebude mít lehké, ale že o něm ještě hodně uslyšíme. A měla jsem pravdu! (iva)

STRANA 13



Nivnička oslaví dvacet let

STRANA 9

Od té doby se mu narodily další dvě děti. K Vojtovi a Běle přibyla ještě Nora a Metoděj. Dalším členem rodiny se stal folklor. Děti i žena Zdenka navštěvují soubory, které založil. S nimi i dalšími členy těchto souborů jsme se setkávali na všech dědinských akcích v Nivnici a okolí, na přehlídkách Zpěváků i Slavičků, kde vždy sklízeli velký úspěch. Postupem let se dvakrát stali Laureáty Strážnice, posbírali mnoho cen z různých festivalů a přehlídek, vydali CD Mladé vzpomínky a CD-ROM Nivnické sedlcké, mnohokrát natáčeli pro televizi i rozhlas. Kromě všech zmínovaných aktivit bánovský učitel stojí i za celostátním projektem Siločáry duše dítěte, který by měl vést k vydání didaktiky vedení dětských folklorních souborů a který si pod svá křídla vzal Národní ústav lidové kultury ve Strážnici. Ve škole s žáky vydává jedenáct let školní časopis Bublanina, který se několikrát stal nejlepším v republice, a s Filmovým kroužkem postoupil až do evropského finále soutěže KWN Panasonic...

Zkrátka a dobře, za deset let od našeho rozhovoru toho tento chlapík zvládl opravdu hodně. Nedokázal by to však bez pomoci rodiny, přátel a spolupracovníků.

Současnost je o hledání

Děti, které mu prošly rukama, svět vnímají asi trochu jinak. „Stále myslím na budoucnost a hledám nové a nové cesty k cílům, které jsem si vysnil ve dvaceti a které jsou stále platné. Snažím se pronikat k podstatě věci. Jdeme v souborech po přirozenosti. Ale lidovou kulturu dětem hluboce do nevědomí mohou předat a uložit pouze rodiče doma „v kuchyni u stolu!“ Já jako učitel k tomu mohu jen

příspěť tím, že rodičům v tom budu pomáhat. Věřím, že pak jednou, až tyto děti budou držet v náručí svoje dítě, tak se všechny vzpomínky na dětství ožijí a kousek ze staré i té dnešní Nivnice ožije i tam kdesi v budoucnosti,“ vysvětluje Vlastimil, který do mnoha činností přibral rodiče svých „dětí Nivničky“. Tak vznikly Výpravy do kraja a Výpravy k tajemnosti domova.

Se svými svěřenci si ujasnili, že zůstanou vesnickými soubory, a rozhodli se držet tradic a zvyků na dědině. Kluci umí plést tatary a učí se plést koše, holky se od tetiček naučily namíchat ten správný škrob na rukávce, starat se o kroj, vyšívat nivnické výšivky, malovat mašle, postaru barvit vajíčka, péct chleba atd.

„Sázím na to, aby nám spolu bylo dobře, aby se nám žilo doma tak nějak obyčejně hezky,“ prozrazuje hnací motor a zároveň největší přání Vlastimil.

Budoucnost je vždycky nejistá

Pod jeho vedením vyrostly už řady tanečnicků a zpěváků. Mnozí do „Nivniček“ přivedli své děti. Rodiče v Nivničce nepřivedou dítě do zkoušky, aby si jej za hodinku zase vyzvedli. Taďy se podílíte na společných zážitcích, jste součástí společenství lidí, kteří se noří do lidové kultury. I v dnešním uspěchaném světě podnikatelé odloží svůj byznys a jdou s dětmi vynést Moranu, na kolech vyrazí pod stany na Modřínovou líuku nebo je najdete křepčít kolem slunovratového ohně vysoko nad Nivnicí. Jsou to však normální rodiče a jejich děti. Ani oni se nevzdali počítačů a multimediálního světa. Teď třeba mezi teenagery z Malé nivničky frčí yoyování. V podvědomí však mají ukrytý Vlastikův odkaz. Záleží jen na nich, jestli ho jednou využijí...

Pracovat na tolika frontách je krásné, ale někdy také vyčerpávající.

„Ubíjí mě opakovaně házené klacky pod nohy. Práce s dětmi je také dost zodpovědná disciplína. Třeba jen zpívat s nimi tak, aby si nepokazily hlasivky. Nebo jednat s nimi tak, aby z nich vyrostli lidé, kteří třeba ani nebudou folkloristé, ale budou to každopádně lidé aktivní a ochotní udělat ve svém volném čase mnoho pro vesnici, ve které žijí, prostě lidé rozvíjející občanskou společnost.“

Někdy je to velké dobrodružství

„Před několika lety v Bánově odešli z Kuřátka devátáci, tahouni, a mladší šestáci, kterých byla také početná skupina, to

prostě neustáli. Skončili. Zůstal smutek a maličké děti v Kuřátku. „Letos mi přišla esemeska, ať přijdu do Bánova na stavění mája k ohni, že mě zvou. Vydal jsem se tam a našel ty moje kluky sedět u ohně. Zpívali písničky, co jsem je kdysi učil, a také mnohé další, co se naučili už sami. Měli tři harmoniky, dvě kytary a já byl svědkem naprostého folklorního undergroundu. Navíc kolem nich seděla spousta rovesníků Kuřátkem nepolíbených, kteří zpívali s nimi. Kdo by to řekl, že to v těch klukoch zůstalo... Byla to pro mě obrovská radost a naděje, že to, co jsem si ve dvaceti vysnil, se snad doopravdy podaří!“

IVA PAŠKOVÁ

